

flet tidligere, indvilket ſig i et ſaadant Net af Selvmodſigelſer, at jeg ikke tror, at han kommer ud deraf. Han kommer til i ſaa Henſeende at ſidde ſom en Kotte i en Fælde. Naar det ærede Medlem over for mig har udtalt, at jeg mange Gange har ſøgt at indprente Tinget, at vi godt kunde give Afſkald paa vore konſtitutionelle Rettigheder, naar vi blot kunde ſaa Jærnbaner og andre Ting, ſaa kunde jeg næſten ikke tro mine egne Øren, da jeg hørte ham ſige det, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem kan oplyſe, hvad der giver ham endog blot Skin af Hjemmel til at komme med den Slags Tale. Jeg er mig ikke bevidſt at have været med til at opgive nogen af vore konſtitutionelle Rettigheder, og endnu mindre er jeg mig bevidſt at have været med til at opfordre andre til at give Afſkald paa de konſtitutionelle Rettigheder. Jeg vil bede det ærede Medlem om at dokumentere, hvad han har ſagt; han maa kunne dokumentere det ved Citater, ellers maa jeg ſtemple hans Tale ſom aldeles uhjemlet.

Oet. Hanſen: Ærede Medlemmer ville dog maatte huſte af de Debatter eller de Replikliſter, der have fundet Sted her i Salen om Vaaneparagraffen, at jeg Gang efter anden har paakaldt Finansministeren. Jeg har anket over, at Finansministeren ikke var til Stede og ikke har givet de Oplyſninger, man billigviſ kunde vente med Henſyn til diſſe Vaaneparagraffer. Jeg tror ikke at fejle naar jeg ſiger, at den ærede Finansminister i alt Fald i denne Sag aldrig har ſagt os et eneſte Ord til Forſvar for diſſe Vaaneparagraffer. Det undrede mig derfor ikke, at den ærede Finansminister ſit det Indtryk af mit ſidſte Foredrag, at det gif ud paa det ſamme, ſom et tidligere Medlem for mange Aar ſiden har ſagt: Have vi en Finansminister eller ikke? Nu kommer den ærede Finansminister ganſke viſt frem her i den 11te eller jeg havde nær ſagt den 12te Time. Det har ſlet ikke været min Mening at ville rejſe en Debat om dette Spørgſmaal. Det vilde være for ſent. Jeg har kun udtalt en Begrundelſe af mit perſonlige Standpunkt her. Men jeg ſer, at jeg her har ſtuffet Haanden i en Hvepserebe, og nu begynder den Diskuſſion, der ſkulde have fundet Sted for Aar eller i alt Fald for Maanedes ſiden. Jeg tillader mig at ſige den ærede Finansminister, at det virkelig er for ſent, naar han nu kommer og vil paaviſe diſſe Statslaans Nødvendighed, og jeg agter ikke i Øjeblikket at optage denne Diskuſſion, ſtønt jeg tror at kunne angive meget gode Grunde for, at man ikke behøver,

fordi man vedtager en Jærnbanelov, eller lad det være flere Jærnbaner, at binde Landets finansielle Udvikling paa den Maade, man her gør.

Hvad den Modſigelſe angaar, ſom den ærede ſidſte Taler bemærkede, at jeg i Dag ſkulde være kommen i, forſtaar jeg ikke dette. Jeg forſtaar heller ikke den ærede Indreſignsministers Bemærkninger derom. Hvis en Jærnbane, f. Eks. Kystbanen, bygges af private, og Staten maatte ſaa forpagter den, ſaa maa det Tidspunkt en Gang i Tiden komme, hvor Staten ligeſom med Henſyn til de 29 Baner, der er Tale om paa et andet Lovforſlag, ſkal overtage Banen. Hvis ſaa Staten ſkal frem med Pengene, ſaa kommer igen det finansielle Spørgſmaal op: ſhulle vi tage Pengene ved Statslaan eller af Overſkuddet eller ved ny Statter o. ſ. v. Jeg kan derfor ikke ſe, at de to Ting i Virkeligheden have noget med hinanden at gøre; det er en Ide, de Herrer have ſaaet i Hovedet, i følge den Overbeviſning, de have dannet ſig, og fordi vi andre ikke kunne gaa ind paa deres ſpidsfindige Raifonnement, ſige de, at vi befinde os i en Selvmodſigelſe. Den ærede ſidſte Taler forlangte, at jeg ſkulde dokumentere — han vil altid have dette med Fingern i Naglegabet. Jeg ſtal her paa ſtaaende Fod kunne dokumentere, at han har ſagt, at naar vi kunne opnaa Jærnbaner i Forbindelſe med andre Ting, ſaa behøvede vi ikke at tage det ſaa nøje med at ſtaa faſt i den Kamp, hvori vi have ſtaaet i 10—20 Aar, og hvor han har været med ſom Leder. Jeg vil henviſe ham til Forhandlingerne den 1ſte April, thi det slog mig og gjorde et ſtygt Indtryk paa mig, at det ærede Medlem ſom Motiv til de Indrømmelſer, han den Gang gjorde, og ſom vi andre ikke vilde være med til at gøre over for denne Regering, netop fremhævede det, at man maatte huſte paa, at ſaa ſit man Jærnbaner. Jeg ſagde den Gang til mig ſelv: Vi ſhulle alſaa opgive det, ſom vi have troet, at det var vor Pligt at kæmpe for, og ſom vi have kæmpet for i 10 Aar; dette ſhulle vi opgive for at ſaa Jærnbaner! Det vil det ærede Medlem finde i Rigsdagstidenden, naar han vil ſe det efter; men nu haaber jeg, at han ikke gentager det. Naar vi ſkilles ad, og det ærede Medlem kommer ud paa Landet til Bælgerne, ſaa vil jeg anbefale ham ikke at ſige dette, at vi have opgivet den politiffe Kamp for at ſaa Jærnbaner; thi det er ikke nogen Betragtning, ſom vil kunne gaa blandt høderlige Jøll.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fingerſlev): Det er ikke ſaa underligt,